

Tél, tavasz, hagyomány

Egy lyukas húszasért sem jósolhatom biztonsággal: a lakiteleki maskurások végleg elűzték a fagyos telet, a dermesztő napokat. Jönnek, jöhetnek csontropogtató fagyok, hófelhős reggelek, lucskos alkonyok. Szó fér hozzá, nem hallgat-e a tavasz hívogató dalaikra, zöldágas csalogatásaira. Megbújik még valahol, vagy cirógató sugarakkal szólítja a készsülő rügymilliárdokat?

Tulajdonképpen mellékes.

A népszokások újraéledése örvendeztet mindenkit, kinek számít, milyen nép és élet lesz itt tíz, ötven, száz év múlva. Ezt a reménységet legfrissebben a lakiteleki ifjú hagyományápolók téltemetése táplálja. Az elmúló rosszszat riogató csúf álarcosok, zajos kolomposok vonulása még szervezett rendezvény. Még sokszorosított — szép és okos szavú — meghívóval toborzott résztvevőket, nézőket a 3081. sz. Vak Bottyán úttörőcsapat. Még Dugár János keramikus-közművelő szakkörében tanulták a viselkedést, a jelmezek összeállítását, az illő álarcok megválasztását. Még jó heccnek vélték néhányan a télbanya meghurcolását, elégetését, még produkció volt mindaz, amit csináltak. Tegyük hozzá:

● Az árpádszállási iskolától a művelődési házig üzték a telet.

pompás, remek teljesítmény, csudajó-játék.

Csinálják csak!

Idővel ennél is több lesz a lakiteleki farsangbúcsúztató: annak a hitnek a megnyilvánulása, hogy az embernek szüksége van

jeles napokra, ilyen-olyan kötődésre a természet nagy folyamataihoz. Jó úton vannak afelé, hogy az életet színesítő, gazdagító hagyomány ápolása benső igénnyé nemesedjen.

H. N.

● Tűzmáglya vár a télbábura.

● Az egyik „főkolompos”.

● Téljesztő álarcos.

● Tavaszhívogató kislány. (Straszer András felvételei)